

Stretnutie, ktoré ma zmenilo

(Rozprávanie)

Z reproduktorov doznieva gitara, basa a bicie. Pozerám sa na rozvášnený dav, zdvihnem k ústam mikrofón a zakričím: „Dámy a páni! Privítajte na pódiu nášho špeciálneho hosťa!“ Rukou ukážem na východ z backstageu.

Odrazu mi prebehne hlavou, to už je tak dlho? Pätnásť rokov? Pripadá mi to ako včera.

„Láska, ja sa bojím.“ Hľadá na mňa Daidra s otázkou v tvári. Prevrátim očami, no upokojujem aj sám seba: „Neboj sa, sú to len tri dni, to ešte nič neznamená.“

„No dobre, ale aj tak si kúpim test.“ Hovorí Daidra.

„Kúp si radšej dva, keby jeden vyšiel nesprávne.“

Nakoniec sa ukázalo, že jej obavy boli oprávnené. Naozaj bola tehotná. Čo teraz? Skutočne ju ľúbim, ale tiež mám rád svoj slobodný a vo veľkej miere nezodpovedný život. Do tejto chvíle som bol bohémom a romantikom. Veľmi rád som si nahováral, že budem slávnym hudobníkom alebo, ak to nevyjde, tak iba nejakým niktošom, možno bezdomovcom. Vždy som však mal dobré srdce a práve to mi nedovolilo, aby som sa rozhodol inak, keď prišla Daidra s tým, že oba testy vyšli pozitívne.

Privinul som si ju k sebe a povedal: „To nič, my to zvládneme, určite nám pomôžu naši známi.“ A tak aj bolo.

Našťastie mám veľmi dobrý vzťah so svojimi rodičmi, a tak sme mali do blízkej budúcnosti zabezpečené všetko potrebné. Stále viac a viac som sa staral o to, aby náš domov bol pripravený, keď už budeme traja. Pred Novým rokom sme už boli aj nast'ahovaní a čakali sme už len na príchod našej dcéry.

No tej sa akosi nechcelo. Na koniec si Daidru nechali v nemocnici pre prípad, že by pôrod museli vyvolávať.

Poviem vám, to bola noc. Večer mi volali, že Daidra dostala vyvolávačku a mám čím skôr prísť. Samozrejme, som tam letel najrýchlejšie, ako som vedel. Daidra už bola na sále a čakala na mňa.

„Vďaka bohu, že si tu.“

Usmial som sa na ňu: „Som tu s tebou, zvládneme to.“

Prichádza sestrička, pozerá na prístroje a vraví: „Fíha, malá má vysoký tlak,“ obaja znervóznieme ešte viac, „budeme to musieť prerušiť.“

Prerušiť? Idem spať? No nič, aspoň sa vyspím. Skutočne? Celú noc som pozeral na telefón a strachoval sa, čo všetko by sa mohlo stať. Zaspal som až nad ránom, keď som od

únavy nevedel ani oči držať otvorené. Pár hodín na to, mi už znova zvonil mobil a ja som znova utekal do nemocnice. Tentoraz už išlo všetko tak, ako by malo, i keď na môj vkus veľmi pomaly. Po dvanástich hodinách plných očakávania, bolesti a únavy prišla na svet moja dcéra. Človek, ktorý zmenil môj život navždy. Ktorý zmenil mňa, navždy.

V tom momente som na to nemyslel, no v nasledujúcich mesiacoch a rokoch sa môj život začal rapídne meniť a mení sa dodnes.

Precítam až v momente, keď je Timea už na pódiu. Teraz je z nej už pomaly dospelá žena. Usmejem sa na ňu a opýtam sa: „Tak čo? Si pripravená?“

Gregor Kostelník, 4. C